

Den Haag, december 2018
Betreft: kerstbrief 2018

Beste vrienden van onze stichting,

We schrijven het jaar 1989. Het jaar waarin Jos en Henk van Nunen tijdens een verblijf in India in aanraking komen met een jonge psycholoog, Dr. Yesudas. Hij verzorgt onder miserebele omstandigheden in Bengaluru (Bangalore) aan hun lot overgelaten mannen met een lichamelijke en/of geestelijke beperking. De mistroostige aanblik van hun leefomgeving grijpen Jos en Henk zeer aan. Een beeld dat hen – eenmaal thuis in Limburg – niet loslaat; hoofd en hart blijven er vol van. Daarom besluiten zij onder vrienden en familie geld in te zamelen met slechts een doel voor ogen: er moet een betere behuizing komen voor Dr. Yesudas en zijn bewoners. De groep donateurs groeit zo snel, dat de ‘noodzaak’ ontstaat een bestuur samen te stellen en een stichting op te richten: de Stichting Mensen uit de Nood wordt op 13 juni 1989 ‘geboren’. En zo werd een ontmoeting in India de bestaansreden van onze huidige stichting.

Waarom deze hele geschiedenis? Omdat dit jaar aan de samenwerking met Dr. Yesudas en zijn Association for the Care of the Mentally Handicapped, een einde is gekomen. Dat is, kennismemend van de bovenstaande geschiedenis, een memorabel moment. Memorabel vooral omdat in bijna 30 jaar van beide kanten gestaag is gewerkt aan de bouw van een eigen huis onder de naam Sneha Bhavan (Huis van Liefde). Als je het huidige centrum in Hosur (ten zuidoosten gelegen van Bangalore) vergelijkt met het eerste begin, dan mag je zonder overdrijving spreken van het verschil tussen hemel en hel. Dat vervult ons met trots.

In eerdere kerstbrieven heeft u gelezen, dat de laatste jaren van onze samenwerking niet de makkelijkste waren. Als Dr. Yesudas tijdens ons bezoek in 2017 vertelt, dat the Association for the Care of the Mentally Handicapped als niet-gouvernementele organisatie geen verlenging heeft gekregen van de Indiase overheid om buitenlandse valuta te mogen ontvangen, voelt dat voor ons als een signaal. Zou hij er mee willen stoppen? Ja, is het antwoord daarop gebleken.

In november jl. ontvangen we na enig e-mailverkeer het onderstaande bericht. Omwille van de beperkte ruimte in deze brief, geven we voor een goed begrip de onmisbare regels in cursief weer:

“Thank you very much for your e-mail. We too are in the same opinion as you all have i.e, the efforts and concern of Henk & Jos towards us and their valuable contribution in providing us with a solid base. We like to assure you also that Sneha Bhavan continues to be a real Home for people with disabilities (...). The last three years we have worked hard to find local supporters and also improved our facilities with help Donors. (...) Now working hard towards Setting up a Corpus fund which will help us in future (...). I like to tell you further, as a mark of respect our First floor section part is named after Henk, already one block stand in the name of Jos. I also take this opportunity to express our Special Gratitude to Paul, who is there with SMUDN from the beginning. (...) May God bless you all and your work (...).”

Wat onze gevoelens zijn? Allereerst hebben we gemerkt, dat loslaten een levenskunst is. Op verschillende vergadermomenten gingen de emoties over tafel als Sneha Bhavan ter sprake kwam. Daarenboven vochten teleurstelling en voldoening om voorrang. Teleurgesteld zijn we niet eens zozeer over de beëindiging (want is een nevendoeel van hulp bieden uiteindelijk niet, dat de ontvangers daarvan op eigen kracht verder gaan?). Wel over de wijze waarop. Een slotakkoord met een wat positievere omlijsting zou wenselijk zijn geweest. Toch heeft voldoening uiteindelijk de overhand gekregen. Sneha Bhavan is voor veel mannen met een beperking een onmisbaar huis geweest en is het nog.

Gelukkig is er ook heuglijk nieuws. Liever schrijven we in deze brief niet over specifieke donaties. Sta ons voor een keer toe hierop een uitzondering te maken. Al jarenlang staat de vastenactie op basis-school De Neerakker te Heythuysen (prov. Limburg) in het teken van onze projecten. Dit jaar was er een opbrengst die ons deed duizelen. Met een opbrengst van € 6.714,- vlogen zij door de geluidsbarrière.

Sneha Bhavan (Huis van Liefde) in Bangalore

Herinneringsbord voor Marie José (Jos)

Over onze samenwerking met het Center for Social Action Trust (hierna CSAT genoemd) in Palamaner schijnt volop het positieve licht. In onze kerstbrief 2017, berichtten we over het voornemen om voor 59 allerarmste families hun schamele hutten op te knappen. De betrokken families zijn vaak incompleet; of er is geen vader of moeder meer of het gaat om alleenstaande ouderen. Het is niet bij een voornemen gebleven. Voor de aanbreekende koude periode waren alle hutten opgeknapt! Dr. George Joseph van CSAT had voor ons nog een bijzonder verzoek om deze families te helpen: zouden we bereid zijn om € 800,- te doneren voor een 'ziekenfonds(je)', luidde zijn vraag. Daarover hebben we niet lang na hoeven te denken in het besef, dat deze families in extreme armoede leven. Toegang tot gezondheidszorg – een primaire behoefte zou je zeggen – is voor hen onbereikbaar. CSAT beheert 'het potje', begeleidt de zieke naar een dokterspost en zorgt, indien nodig, voor de aanschaf van medicijnen.

CSAT beheert anno 2018 twintig schooltjes, waarvan er twaalf zijn gebouwd met onze steun. Voorlopig zijn er geen plannen om uit te breiden, althans niet met onze steun. We concentreren ons op het onderhoud van de gebouwtjes en de aanleg van even noodzakelijke als nuttige infrastructurele voorzieningen in de verschillende gehuchten. Met een bijdrage van € 4000,- zijn er toiletten aangelegd bij de schooltjes in J.G. Palli en Mooganapalli. En in Madigapalli maakten we de aanleg van een waterput mogelijk. De kosten hiervoor zijn ca. € 3000,-. Elk jaar maken we aan CSAT een bedrag over van € 6.800,- voor het onderwijsprogramma. Van dit bedrag worden leerkrachten en hulpmiddelen betaald.

Al enige jaren hebben we een collegiaal contact met de stichting Support CSA Trust uit Ermelo (www.supportcsatrust.org). Toen beide organisaties vorig jaar oktober aanwezig

Schooltje van CSAT in Peddapuram

Water uit de eigen waterput

waren bij het 25 jarig jubileum van CSAT, hebben we elkaar beter leren kennen. Dit heeft geleid tot een samenwerking, die wat verder reikt dan het eerder genoemde collegiale contact. We stelden vast, dat het voor beide partijen nuttig is om te overleggen over donatieverzoeken van onze gezamenlijke partner in India.

We zouden de samenwerking willen omschrijven als twee treinen, die elk op hun eigen spoor rijden en daar waar nodig op hetzelfde station stoppen om over de te nemen route te overleggen. Eenmaal per jaar komen we in vergadering bijeen.

Onze collega's uit Ermelo richten zich vooral op het onderwijsprogramma; leerkrachten en hulpmiddelen. Onze stichting stelt naast middelen voor het onderwijsprogramma tevens gelden beschikbaar om de infrastructuur te verbeteren in de schooltjes en/of in het gehucht.

Als we alles wat er is bereikt – ook het afgelopen jaar weer – op ons laten inwerken, beseffen we dat we zonder jullie financiële steun weinig tot niets zouden kunnen betekenen. Onze dankbaarheid daarvoor is groot. Wees ervan verzekerd, dat die dankbaarheid er ook is bij de gemeenschappen in de gehuchten waar we werken. Telkenmale laat Dr. George Joseph ons dat weten. De aanleg bijvoorbeeld van de waterput in Madigapalli zorgde voor een opwinding, die wij niet (meer) kennen. Een waterput? Nee, ... een éérste waterput. Wat dat aan vreugde oplevert!

Mogen we in het nieuwe jaar opnieuw op jullie bijdragen rekenen?

Voor allen een vredig Kerstmis en een gelukkig Nieuwjaar!

Met een vriendelijke groet,

Bestuur Stichting Mensen uit de Nood

Paul Bernts
Penningmeester

Ine Caris
Bestuurslid

Jacques van 't Riet
Secretaris

Louis Verhoeff
Bestuurslid

P.S.

Zie voor meer informatie onze website www.smudn.nl